

munestkat paalignes; men denne Fordring til Ensartethed behøver efter Flertallets Formening ikke at føre til, at ganske de samme Regler for Skatte- ligningen fastholdes i og udenfor Kjøbenhavn. — Næst at fremhæve, at heller ikke det i 1873 af Regjeringen forelagte Udkast i denne Henseende forsøgte at tilveiebringe fuldstændig Lighed, men i Udkastets § 11 i Henseende til Skatteansættelsen foreslog Bestemmelser, der alene skulde bringes til Anvendelse udenfor Kjøbenhavn, maa det nemlig erkendes, at Forholdene i Hovedstaden i væsentlige Retninger ere saa forskellige fra Forholdene i Landets mindre Kommuner, at det bliver for- klarligt, at de Regler for Skatteansættelsen, der heldigt kunne bringes til Gjennemførelse i disse sidste, ikke ville kunne anvendes i Kjøbenhavn. Der sigtes herved navnlig til For- mue- og Leilighedsstatten, der praktisk maa an- ses for uigjennemførlig i Hovedstaden, medens den derimod i Kjøbstad- og Sognekommunerne, hvor et nyere Kjøbsfab til de Skattepligtiges Forhold gjør et retfærdigt Skjøn over den Enkel- tes Statteerne muligt, fremdeles maa erkendes at være ikke blot brugbar, men tillige den Norm, der bedst gjør lige Skjel mellem de Skattepligtige. Paa den anden Side erkjender Flertallet, at Formue- og Leilighedsstatten, saaledes som den for Liden anvendes trindt omkring i Kommunerne udenfor Kjøbenhavn, ofte i den Grad kan have løst sig fra bestemte Regler, at den bliver mindre bruge- lig i Forholdet mellem Kommunerne i Tilfælde, hvor den samme Person skal skatte til flere saadanne. Medens Flertallet derfor i Genhold til Foranstaaende for Kjøbenhavns Vedkommende ikke formener at burde anbefale nogen væsentlig For- andring i Lov 19de Februar 1861, og med Hensyn til Kommunerne udenfor Kjøbenhavn har afgjort Betænkkelighed ved at fravige Formue- og Leilighedsstatten, foreslaar det kun, at der for denne sidste gives saadanne Regler, som gjøre Paaligningen mere ensartet og, uden at hindre det for denne Skat nødvendige frie Skjøn over Skatte- evnen, dog forebygge, at dette Skjøn faar Skin af Vilkaarlighed. Til dette Diemed formener Flertallet som Grundlag for enhver fremtidig Ansættelse til Formue- og Leilighedsstat at maatte fordre en Angivelse af den Skattepligtiges anslaaede Indtægt, og af Grunden til, at Skatteindtægten sættes højere eller lavere end denne, samt over- hovedet Skatteligningen indordnet i et for alle Kommuner fælles Skema. Det er Flertallets For- mening, at ved denne Forandring i det Be- staaende Formue- og Leilighedsstatten ikke vil tabe sin egentlige Karakter; derimod vil opnaas, idet Skatteligningens Udførelse bindes til en vis for- mel Fremgangsmaade, ikke blot, at Ligningskom- missionerne, mere end muligen hidtil ofte har været Tilfælde, nødes til en omhyggelig Over- veielse af de Forhold, hvoraf Ligningens Retfær-

dighed afhænger, men at den Skattepligtige ogsaa faar et fast Grundlag, hvorfra han i paafom- mende Tilfælde vil kunne værgе sig imod Overbe- skatning, ligesom Overligningskommissionen derved bliver sat istand til at bedømme Gyldigheden af de imod Ligningen reiste Indsigelser. Selvsølg- lig kan det ikke undgaas, at der ved saaledes at bevare Indtægtsstatten i Kjøbenhavn og Formue- og Leilighedsstatten i Kjøbstad- og Landkommu- nerne, i Tilfælde, hvor Hovedansættelsen til Skat finder Sted i Hovedstaden, ikke paa samme Maade som i de andre Kommuner, kan blive taget Hen- syn til den Skattepligtiges hele økonomiske og huslige Forhold; men denne Anomali anser Flertallet for at være af mindre Betydning ligeoverfor det Gode, at kunne bevare i alle Landets Kommu- ner de engang tilvante og efter Forholdene af- passede Normer for Beskatningen.

For at sikke den Skattepligtige, der staar i skattepligtigt Forhold til flere Kommuner, imod Overbeskatning, fastsætter § 9, at den Opgjørelse af hans Indtægter, som lægges til Grund for Skatteansættelsen, skal ske i den Kommune, hvor han har sit faste Hovedopholdssted den 1ste Januar nærmest forud for Ligningen. I Til- fælde, hvor den Skattepligtige har Indtægt af fast Eiendom, Næring og deslige fra en anden Kommune, opgjøres dog denne Indtægt af Næringskommunen og anmeldes desfra til Hoved- opholdskommunen. Ved anmeldelsen af den Skatte- pligtiges hele økonomiske Stilling (Formue- og Leilighedsmomentet), hvor en saadan skal foregaa, finder da ogsaa Sted i sidnævnte Kommune. Den saaledes af Hovedopholdskommunen fastsatte Skatteindtægt meddeles, naar Vedkommende har samtidigt fast Ophold i flere Kommuner, til Hoved- opholdskommunen, og den hele Skatteindtægt beskattes da i famtlige Opholdskommuner i Forhold til Varig- heden af hans personlige Ophold i hver af disse (sfr. §§ 2 og 8). I Tilfælde, hvor den Paa- gjældende har skattepligtig Indtægt fra en anden Kommune, bliver det derimod kun den til denne Indtægt svarende Del af den hele af Hovedop- holdskommunen bestemte Skatteindtægt, der kommer til Beskatning i Næringskommunen. At der gives de Kommuner, som saaledes ere interesserede i den stebfindende Bestemmelse af Vedkommendes Skatteindtægt, i samme Omfang som den Skatte- pligtige selv, Udgang til at paaante Ansættelse, turde ikke trænge til nærmere Begrundelse, lige- saalidt som den i § 9 indeholdte Bestemmelse om, at der ved Personer, der have Ophold i Ud- landet, og ved juridiske Personer ikke bliver Tale om Anvendelse af Formue- og Leiligheds- momentet.

Om end muligen mindre nødvendigt, har Flertallet i § 10 givet detailleret Fremstilling af Maaden, hvorpaa Skatteligningen affattes efter det af Indemigskansleriet foreskrevne Skema.